

Det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) havde, som jeg før sagde, i sin Tid et mere radikalt Standpunkt i Spørgsmaalet om de reelle Privilegier. Det ærede Medlem har i Dag udtalt sin Glæde over, at man har undladt at beskæftige sig med denne Sag, han er glad over, at man er gaaet udenom og vil nøjes med det, der efter hans Mening er gennemførligt. Man har ikke stillet store Spørgsmaal paa Dagsordenen; man har ikke givet Lidenskaberne Lov til at tumle sig frit. Det er navnlig Statsdriften; det ærede Medlem glæder sig over, at man ikke har faaet med. Men jeg maa da sige angaaende Spørgsmaalet om Statsdriftens Gennemførelse saaledes som anbefalet i Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 1, at naar jeg ser paa, hvad det ærede Medlem udtalte den Gang, er det mærkeligt at notere den Forskel i Opfattelse, som jeg har Lov til at beklage. Under første Behandling af Lovforslaget — det var den 12. Februar 1897 — udtalte det ærede Medlem angaaende Spørgsmaalet om, hvorledes man skulde ordne Apotekervæsenet: „Der er en anden Vej at gaa, nemlig den at indføre Statsdrift. Den kommer Kommissionen meget let over, idet den siger, at det er for dyrt, men der er i øvrigt ikke i Betænkningen gjort mindste Rede for, hvormeget denne Statsdrift vilde koste, der er intet Regnskab opstillet for denne Statsdrift. Dette Spørgsmaal om Statsdriften er jo meget vanskeligt at løse, men jeg vilde have sat megen Pris paa, om Kommissionen havde overvejet dette Forslag meget nøje, thi jeg tror, at vi nok en Gang kommer dertil, at vi indfører Statsdrift, og jeg tror absolut, at det vilde være den heldigste Løsning.“ Det ærede Medlem, som har talt i Dag, har ikke ment at burde skænke denne Sag mere Opmærksomhed end at glæde sig over, at man ikke havde indladt sig paa den. Han er gaaet hen over den. Han har ikke, som den Gang, i de Udtalelser, jeg her har citeret, denne Gang ladet sig bevæge til at sige, at dette Standpunkt, Statsdrift, er den heldigste Løsning og til at faa sig til at anbefale Justitsministeren og Folketinget at beskæftige sig med denne Sag, saa den en Gang kunde blive løst. Det ærede Medlem sluttede den Gang sin Tale med at sige, at han vilde ønske, at det Spørgsmaal maatte blive taget under alvorlig Overvejelse, om der ikke kunde gøres noget for at afskaffe de reelle Apotekerprivilegier og eventuelt følge den Udvej, der var vist af det ærede Medlem fra Børgense, der anbefalede personlige Bevillinger. Det ærede

Medlem fandt altsaa den Gang, at dette var bedre, end at man vedblivende oprettholdt de reelle Privilegier. Man vil af det, jeg her har udtalt, se, at der har været en Svingning bort fra de radikale Standpunkter hos enkelte ærede Medlemmer her i Tinget over til et mere moderat og forsigtigt Standpunkt, hvor man glæder sig ved at komme udenom Vanskelighederne. Jeg har ikke Spor af Grund til at glæde mig over dette. Det forekommer mig, at det er beklageligt, at man ikke tør vove at komme ind paa Principspørgsmaal, og jeg havde Grund til at tro og gøre Regning paa, at det her fremsatte Mindretalsforslag virkelig kunde gøre Regning paa Tilslutning her i Folketinget udenfor Socialdemokraternes Kreds, naar jeg ser paa, hvad der tidligere har været Stemning for. Jeg har ikke villet undlade at tage Ordet i Dag for at fremhæve, hvad der for mig var det væsentlige i Sagen, og hvad jeg mener, man ikke har Lov til at glide udenom.

Inden jeg slutter, vil jeg gøre opmærksom paa, at der er et enkelt Sted i Ændringsforslagene, hvor der tales om Reklamerings for Arkana, og at man vil tillade denne Reklamerings i Fagpressen, men derimod vil forbyde Reklamerings i Pressen i Almindelighed. Man skaber derved ganske vist en Indtægt for Fagpressen, som den kan lægge Haand paa, og som paa visse Maader ogsaa er et Privilegium. Man kunde, mener jeg, her vælge mellem at sige: Lad os give Reklamerings helt fri, eller lad os ophæve den helt — og hvis man vilde ind paa det Standpunkt at genere, at ophæve Reklamerings, kunde jeg være stemt for, at man i det hele taget gik med til at forbyde den. Men jeg synes ikke, der er nogen absolut Nødvendighed for eller Anledning til — end ikke med den Motivering der her gives — at tillade Reklamerings i Fagpressen, thi ogsaa Fagpressen kan komme andre i Hænde end de dertil egentlig kaldede, og ogsaa Fagpressen vil være i Stand til at gøre den Fortræd, som man søger at forhindre gennem Forbudet imod Reklamerings. Derfor vilde utvivlsomt det korrekte Standpunkt være det, at man i al Almindelighed forbød Reklamerings eller ogsaa gav den helt fri.

Alfred Christensen: Hvis jeg havde været Medlem af Udvalget, vilde jeg have stillet Forslag om en anden Affattelse af § 21; nu haaber jeg, at enten Udvalget eller den højtærede Justitsminister vil ændre den, inden vi ser Lovforslaget igen. Der staar: „Enhver Apoteker skal selv